

ТВОРЕЦЬ

№ 72

ОКЕАН БОЖОЇ ВЕЛИЧІ

*І назвав Бог суходіл: Земля,
а місце зібрання води назвав: Море.
І Бог побачив, що добре воно.
(Буття 1:10)*

Дивовижний акваріум

Багато людей (можливо, і ваша сім'я теж) мають вдома акваріуми – мініатюрні водойми зі своїми мешканцями. У когось це – великі ємності на багато літрів, для яких потрібні спеціальні столи, у когось – маленькі, розміром зі звичайну банку, які стоять на підвіконнях. Але кожен власник акваріума знає: за рибками, амфібіями, молюсками і навіть водоростями, які в ньому живуть, потрібен постійний ретельний догляд. Інакше всі ці живі організми швидко загинуть.

Люди, що заводять акваріум, хочуть відтворити у себе перед очима шматочок морів і океанів нашої планети, мініатюрну копію дивного водного світу, створеного Богом. І тут саме можна задуматися: якщо мешканці водного простору об'ємом в кілька десятків літрів вимагають чимало постійної уваги – скільки ж сил Творець вкладає в свій гігантський акваріум, що покриває три чверті нашої планети?

Господь піклується про води світового океану, підтримуючи їх хімічний склад і фізичні властивості. Він майстерно вибудовує донний рельєф – підводні гори, долини, схили і рівнини, – створюючи шедевр дивовижної краси. А головне, Бог зберігає кожну істоту і рослину з незліченої кількості водних мешканців. Вся ця турбота, яку ми навіть не в силах собі уявити, відображає сяючу величність Творця і Його безмежну любов.

Іноді можна почути думку, що творіння великого розміру точніше і краще відображають риси Особистості свого Творця. Суперечне твердження: в нашому журналі ми неодноразово показували, як слава, велич і краса Ісуса Христа проявляє себе в найдрібніших його творіннях. Але якщо все ж потрібен приклад чогось великого, то доведеться визнати: саме Світовий океан є найвеличнішим і монументальним свідченням про нашого Господа з усіх, що є на Землі. Багато це чи мало – три чверті планети?.. Це – 1,3 секстильйонів літрів води (секстильйон – це одиниця з 27 нулями). Можете спробувати уявити собі таке число?.. Навіть найбільші домашні акваріуми рідко вмщують більше 75 літрів. І якщо звичайна ванна, що містить близько 150 літрів, наповнюється приблизно за п'ять хвилин – то скільки часу нам довелося б наповнювати ванну розміром з океан?.. 81 трильйон років!

Ось ще один приклад, який дозволяє уявити обсяг Світового океану. Якби Бог створив нашу планету гладкою, як м'ячик, без гір і западин, тоді вона вся була б вкрита шаром води завтовшки в 2,5 кілометра.

Але справа не тільки в кількості води, а також в її якості. Ісус створив воду особливою, надавши їй такі властивості, щоб живі організми в ній процвітали.

1. Вода здатна у великій кількості накопичувати тепло (тобто має *високу теплоємність*), а віддає його дуже повільно. Така особливість рятує від різких коливань температури – причому не тільки води, але і повітряних шарів над нею.

2. Безпосередньо перед замерзанням вода, що до цього стискалася при охолодженні, як і всі інші речовини, починає *розширюватися*. Тому лід, що утворюється, стає легшим, аніж прилеглі до нього шари води. Тому він не тоне, а плаває на поверхні, виконуючи функції захисного шару: ізолює глибокі води від впливу низьких температур, не даючи океану промерзнути до самого ґрунту.

3. Воду не дарма називають *універсальним розчинником*: вона, як ніяка інша рідина на Землі, здатна розчинити всі необхідні для підтримки життя речовини.

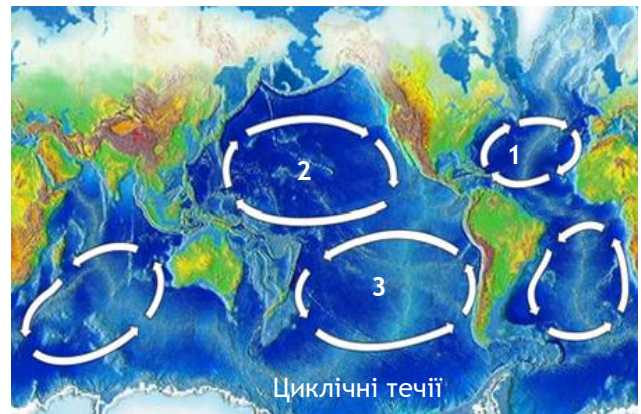
Чи доводилося вам спробувати на смак морську воду – не навмисно, звичайно, а випадково сьорбнути її, поки купалися в морі? Якщо так, то вам відомо не з чуток, що в ній дуже багато звичайної солі, NaCl. Це основна розчинена в ній речовина – але зовсім не єдина: по Божій волі в воді океанів містяться багато сотень різних з'єднань і речовин. Там стільки всього намішано, що море можна назвати своєрідним хімічним «супом»!

Середня *солоність* води в морях і океанах становить приблизно 3,5 відсотка. Це означає, що в 100 кг такої води міститься приблизно 3,5 кг солі. Якби нам вдалося витягти всю сіль з Світового океану і розсипати її по поверхні континентів, земля була би вкрита шаром білих кристалів товщиною в 166 метрів.

У різних районах світового океану солоність може трохи відрізнятись. Наприклад, в Середземному морі концентрація солі трохи вище, ніж в інших морях, бо в ньому вода швидше випаровується. Вчені порахували, що з поверхні Середземного моря *кожну секунду* випаровується *100 000 тонн* води. Крім того, концентрація солі в тому чи іншому місці залежить від наявності та кількості дощових опадів, від припливу прісної води з річок та від танення льоду.

Така різниця, нехай і невелика, солоності води в різних океанічних басейнах, є однією з причин утворення сильних і масштабних морських течій.

Бог в Біблії говорить, що море не знає спокою (Єремія 49:23). І мова не тільки про хвилі, що ми бачимо на поверхні. Творець використовує комбінації природних законів, Ним же встановлених, для формування всередині океанів великих річок, які ми називаємо *течіями*. Рух води не дозволяє їй застоюватися: адже стояча вода – це мертва вода, і дуже небагато живих істот здатні її витерплювати. У домашніх акваріумах, щоб їх мешканці не загинули, рух (циркуляція) води забезпечується спеціальним приладдям.

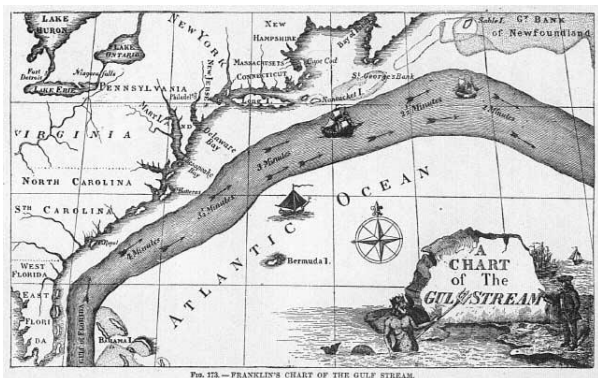
Переміщення *поверхневих* шарів води в океані відбувається в першу чергу через те, що їх нагріває Сонце. У тропіках наша планета постійно знаходиться під впливом палючих сонячних променів, енергія яких нагріває екваторіальні води. Тепла вода розширюється, і її рівень злегка підіймається, утворюючи своєрідну «гірку» або «горбок». З цієї висоти (хоча вона і незначна, всього кілька сантиметрів) тепла вода скочується вниз, у бік полюсів. Це дуже схоже на те, як рухається тепле повітря від екватора в північну і південну півкулі. Ближче до полюсів відбувається зворотний процес: Охолоджуючись, вода стає важче, тому опускається в глибину, створюючи там холодні шари, які повільно просуваються уздовж океанського дна до екватора. Так формуються глибоководні течії. Причому вони можуть рухатися не тільки горизонтально, але і вертикально, а можуть і робити це одночасно: просуватися вперед і одночасно підніматись до поверхні.

Впливає на утворення течій, як ми вже сказали, і різниця в солоності води в різних місцях. Чим більше солі розчинено у воді, тим вона щільніше. Області з різною щільністю води як би труться одна об одну; більш щільні відтісняють у бік ті, щільність яких менше.

Цей процес теж призводить до існування «підводних річок», що існують з волі Творця.

Важливу роль в переміщенні океанічних вод відіграє також обертання Землі. У журналі «Творець» № 30 ви можете прочитати, про те, що таке ефект Коріоліса. Дії цього ефекту підкоряються не тільки повітряні, а й водні маси. Через те, що кожна точка земної поверхні рухається по колу (на екваторі, де ця швидкість є максимальною, вона становить 1670 км/год), вода в течіях, описаних вище, рухається не прямо на південь або північ: її потік відхиляється в сторону і «закручується», утворюючи гігантський вихор, вир. Так виникають циклічні течії. У Північній півкулі вода в них рухається за годинниковою стрілкою, а в Південному – проти годинникової стрілки (див. схему на попередній сторінці). Завдяки цьому дивному механізму, який запущений Господом, в Світовому океані існує п'ять гігантських циклічних течій, і ще багато течій менше за масштабом.

Уперше докладний опис такої циклічної течії зробив в 1769 році один з батьків-засновників США натураліст Бенджамін Франклін. Він розпитував моряків, які прибували в Америку з Європи, і вони розповідали про величезну «річку», яка тече на північ уздовж берегів Північної Америки. Франклін прийшов до вірного висновку, що в водах Північної Атлантики гігантські потоки води рухаються по колу, за годинниковою стрілкою. Цій «річці» він дав назву Гольфстрім, що в перекладі з англійської означає «течія із затоки» (на схемі вище вона позначена цифрою 1).

Карта Гольфстріму, зроблена Б. Франкліном

Серед усіх циклічних течій Гольфстрім найбільш досліджено вченими. Його ширина становить 100 кілометрів, глибина – 1 кілометр; він в 1000 разів більший за величезну американську річку Міссісіпі. Кожну хвилину Гольфстрім переносить повз міста Майямі (штат Флорида) чотири мільярди тонн води. Кожну хвилину доби, без перерв і зупинок!

Потужні циклічні океанічні течії значною мірою визначають клімат берегових територій. Влітку місто Вашингтон (округ Колумбія) зігрівають води, які Гольфстрім приносить з тропіків. А повітря над іншим містом, Сан-Франциско, навпаки, охолоджується водами Північно-Тихоокеанської циклічної течії (її ще називають Куросіо; на схемі позначена цифрою 2). Обидва ці міста знаходяться приблизно на одній широті, але при цьому у Вашингтоні влітку жарко і волого, а клімат Сан-Франциско – м'який, прохолодний.

Всередині Гольфстріму є одне незвичайне місце – Саргасове море. Це море, у якого немає берегів! З усіх боків його оточують води течій, що постійно рухаються. Свою назву це море посеред океану отримало від португальських моряків. Повітряні бульбашки плавучих водоростей, яких тут безліч, нагадали їм сорт винограду «саргасо». На поверхні Саргасового моря плавають острівці з цих бурих водоростей, утворюючи абсолютно унікальну екосистему. Талант Творця безмежний – хоче море посеред океану, не схоже ні на що в світі?.. Будь ласка!

Циклічні течії перемішують водні шари і таким чином не дають воді застоюватися, приносять кисень та їжу морським мешканцям. У Південно-Тихоокеанській течії, що повертає на північ уздовж західного узбережжя Південної Америки (номер 3 на схемі), можна спостерігати явище, яке називається апвелінг: підйом холодної води, багатой на мікроскопічні організми, з глибоких придонних шарів океану до його поверхні. Це вертикальне переміщення води приносить їжу різноманітним морським істотам: риbam (анчоус, сардина, макрель), кальмарам, морським черепахам, морським левам, різним морським птахам. Двадцять відсотків усього світового улову риби відбувається тут, в рясних водах біля узбережжя Чилі і Перу. Як тут не згадати рядки псалма: «Вони всі чекають Тебе, щоб Ти часу свого поживу їм дав. Даєш їм – збирають вони, руку Свою розкриваєш – добром насичаються» (Псалом 103:27-28).

Як влаштований Світовий океан

Води, що вкривають Землю, історично прийнято поділяти на чотири океани: Атлантичний, Великий (він же Тихий), Індійський і Північний Льодовитий. Якщо ми говоримо про всі океани світу в сукупності, ми зазвичай вживаємо назву «Світовий океан». Учені, котрі вивчають та описують будову Світового океану, зветься *океанографі*.

Глибина океану може бути від декількох метрів на мілководді уздовж пляжу до 11 кілометрів (10 994 м) в Маріанській западині біля узбережжя Гуаму. Маріанський жолоб – це приголомшливо глибоке місце. Посудіть самі: рекордна глибина занурення пірнаючої людини без аквалангу становить 101 метр, з аквалангом – 318 метрів. А тут – 11 км! Чим більше глибина – тим сильніше тиск води; в Маріанській западині він в тисячу разів перевершує той, що ми відчуваємо на поверхні. Що ж, людські можливості в світі, який втратив досконалість після гріхопадіння, надзвичайно обмежені. Це привід ще раз замислитися над тим, наскільки мала і слабка людина поруч зі своїм Творцем.

Коли Ісус покладав границі океанам (Псалом 103:5-9, Приповісті 8:29), основами для суходолу і моря він зробив різні матеріали. Дно океанів лежить на вулканічній породі, яка називається *базальт*; а більшість гір складаються з іншої вулканічної породи – граніту. (Детальніше про вулканічні породи можна почитати в журналі «Творець» № 60). Крім того, якщо середня товщина земної кори на суші становить 32 кілометри, то під океаном – всього 5 кілометрів.

Тільки в кінці ХІХ століття люди почали розуміти, що дно океану – не пласке, що там, як і на суходолі, є свої гори, долини, вулкани і ущелини. За допомогою *ехолокатора* (його частіше називають *ехолот* або *сонар*) океанографи виявили «ущелини, настільки глибокі, що півдужини Великих каньйонів просто загубилися б у них; гірські хребти, настільки довгі, що могли б з'єднати Нью-Йорк і Сан-Франциско; дельти, набагато більші за дельту річки Міссісіпі; гори, що значно перевершують найвищі вершини світу» (Engel, Leonard. *The Sea*. – New York: Time-Life, 1963; p. 13).

Океанські води є переважно холодними, теплішають тільки поблизу поверхні. До рекордної температури (32 градуси за шкалою Цельсія) Тихий океан прогрівається на північний схід від острова Борнео. Температура поверхні води залежить від того, скільки часу вона перебуває під променями Сонця і під яким кутом ці промені на неї падають. Полюси, на які сонячні промені падають під малим кутом, отримують набагато менше енергії від нашого світила, тому морська вода біля полюсів набагато холодніша, наближається до нуля градусів (від подальшого зниження температури і замерзання її захищає поверхневий шар льоду – про це ми вже говорили вище). Але глибше позначки в 1000 метрів вода близька до точки замерзання всюди, навіть на екваторі. Тому не дивно, що *середня температура* води в Світовому океані близька до нульової позначки: всього 4 градуси Цельсія.

Сонячні промені не тільки гріють, але й освітлюють верхні шари води. Але через те, що вони, як тільки що було сказано, дістаються не надто глибоко, то людині складно буває розгледіти що-небудь на глибині 300 метрів, а на 500 метрах (якщо занурюватися на підводному апараті) наші органи зору марні – очі не розрізнятимуть світла.

Глибоководні істоти, що світяться (біололюмінесцентні)

Слава Христа своїми відблисками проникає навіть в темні океанські глибини

Деяких глибоководних мешканців – наприклад, гігантського кальмара – Господь забезпечив величезними очима, чутливими навіть до слабесеньких відблисків світла: такі тварини здатні бачити навіть на відносно великих глибинах. Однак ще глибше сонячне світло не проникає *зовсім*, тому істоти, що живуть тут, покладаються виключно на свою здатність...

світитися самостійно. Саме так: тваринам, які живуть в цьому царстві темряви, Творець надав здатність виробляти своє власне світло. Таке їхнє вміння вчені називають *біоломінесценцією*. Добре відомий звичайний світлячок, який живе на суші, теж має таку властивість.

Вітрові хвилі

Коли ми чуємо слово «океан», то одразу уявляємо собі безкраю водну поверхню, що вкрита хвилями.

Як і все інше на Землі, хвилі віддзеркалюють славу свого Творця. Адже це Бог створив фізичні закони, через дії яких виникають ці водні горбки і западини, вони – Його створіння (Єремія 31:35). «Зеленувато-сині лагідні хвилі, танцюючи біля берега, наповнюють [людину] радістю, кошлаті чорні вали, здіймаючись над палубою корабля, вселяють в нього жах» (Engel, Leonard. *The Sea*. – New York: Time-Life, 1963; p. 87). Так прояви Божої величі викликають у людині одночасно радість і трепетання – чи то ніжний приплив, що омиває світ, або дев'ятий вал, що руйнує набережні. У світі, позбавленому досконалості, вони свідчать про грандіозність початкового творіння і грізно попереджають про смертоносність гріха.

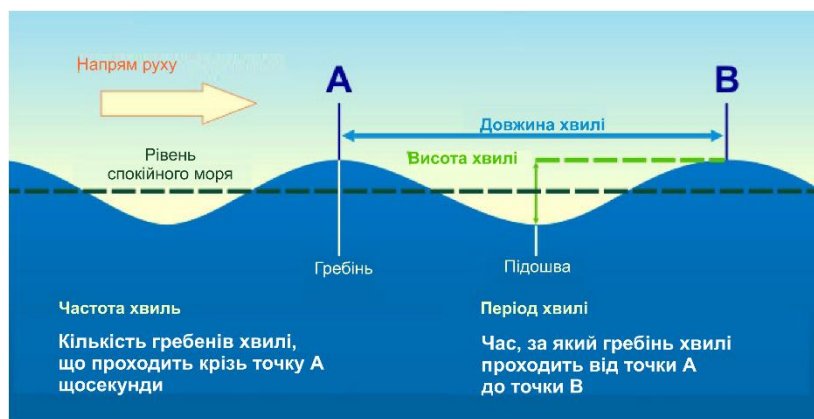
Коли ми дивимося на морські хвилі, нам здається, що вони дійсно біжать поверхнею води, переміщуючи її вперед. Але насправді це не так. Поспостерігайте за поплавком – він рухається вгору і вниз, підстрибуючи на низці дрібних хвиль. Поплавок майже не переміщується в горизонтальному напрямку; тільки дуже сильний порив вітру може понести його з місця. Він рухається, описуючи маленькі кола: трохи вгору – трохи вперед – трохи вниз – трохи назад – і знову все спочатку. Хвилі переміщують не так воду, скільки її енергію.

Найчастіше хвилі утворюються, коли вітер дме на поверхню водної товщі. Частина цієї енергії вітру перетворюється на ритм хвиль. Розмір *вітрових хвиль*, як їх слід правильно

називати, залежить від трьох основних чинників:

- 1) швидкості вітру,
- 2) тривалості пориву вітру,
- 3) відстані, яку проходить хвиля океаном (розгін хвилі).

Найвищі хвилі породжуються ураганними вітрами у відкритому океані, особливо якщо вітер не припиняється більше 72 годин. У 1916 році відомий мандрівник і дослідник Ернест Шеклтон біля узбережжя Антарктики спостерігав хвилі висотою до 30 метрів. А під час так званого «Гелловінського шторму 1991 року», який тривав три доби, біля узбережжя Нової Шотландії були зареєстровані хвилі заввишки більше 30 метрів.

Будова хвилі

ДЛЯ ДОПИТЛИВИХ

Середня швидкість хвилі в Тихому океані становить 56 км/год (в Атлантичному вона трохи нижче). Хвилі сповільнюються, коли підходять ближче до суші – зазвичай починаючи з того місця, де глибина стає рівною половині довжини хвилі (відстані від одного гребеня до іншого). Здебільшого хвиля гасне, дійшовши до мілководдя, де глибина трохи більше висоти хвилі. Так, метровая хвиля починає згасати на ділянці глибиною в 1,2 метра. Коли висота хвилі зростає, її енергія зростає набагато більше. Хвиля заввишки близько двох метрів має енергію в чотири рази більшу, ніж хвиля метрової висоти.

Буває, що кілька хвиль з'єднуються в одну велику. Так утворюються суперхвилі, що їх моряки називають *хвилями-вбивцями* або *хвилями-монстрами*. Така смертоносна хвиля небезпечна тим, що може з'явитися немов би нізвідки, навіть якщо море спокійно і ніякого шторму навкруги не видно.

Величезна хвиля-вбивця

Найбільшу вітрову хвилю, про яку відомо на сьогодні, спостерігав 7 лютого 1933 року капітан-лейтенант Р. П. Уайтмарш, що служив на судні ВМС США, танкері «Рамапо». Під час перетину Тихого океану екіпаж судна зафіксував хвилю-вбивцю висотою в 34 метри – як одинадцятиповерхова будівля!

Цунамі

Проте хвилі, що спричинили найбільше руйнувань і людських смертей, породжуються не вітром, а раптовими, катастрофічними змінами в корі Землі. Хоча в минулому їх помилково вважали «припливними», зараз всі знають про їх сейсмічний характер.

Такі хвилі називаються *цунамі* (від двох японських слів: *tsu* – гавань і *nami* – хвиля). Вони можуть виникати в результаті землетрусу (найчастіше), а також виверження вулкана або раптового гігантського зсуву на дні океану.

Якщо під час підводного землетрусу дно океану раптово піднімається або опускається, стовп води над цим місцем буде рухатися з такою ж силою і швидкістю. Дно може піднятися або опуститися всього на метр або два, але обсяг води над місцем тектонічного зсуву настільки величезний, що він отримує надзвичайно потужний імпульс енергії. Так, земле-

трус, що в 2004 році «запустив» цунамі в Індійському океані, вивільнив у 23 000 разів більше енергії, ніж атомна бомба, що знищила Хіросіму. І якщо вітрові хвилі зачіпають тільки приповерховий шар, то при виникненні цунамі рухається вся багатокілометрова товща води над площею зсуву. Унаслідок виникають хвилі величезної довжини, які рухаються зі швидкістю реактивного літака – 725–965 км/год!

Важливо розуміти, що хвиля цунамі має величезну довжину – але не обов'язково висоту. У відкритому океані вона не призводить до великого хвилювання, бо підіймається лише на ту висоту, на яку її підняв тектонічний зсув – метр або навіть менше. Судна в океані можуть цунамі навіть не помітити, зустрівшись з ним далеко від берега. Однак довжина хвилі може досягати 200 кілометрів – тобто, не дивлячись на гігантську швидкість, вона буде рухатися повз спостерігача 15–20 хвилин.

Зруйновані будинки в провінції Ачех (Індонезія) після цунамі 2004 року

І тільки діставши берега, хвиля цунамі швидко виростає і стає величезною. При цьому вона не перетворюється в «дев'ятий вал» – на зразок тих, на яких катаються серфінгісти, тільки більше. Цунамі, що мчить до берега, найбільше схоже на 30-метрову водяну гору. Причому її швидкість в цей час істотно знижується. Тому катастрофічна руйнівність цунамі пояснюється не її швидкістю, а саме величезною кількістю води, яка руйнує берег, змиває з лиця землі будинки і будівлі, ховає під завалами людей.

Господь дозволяє, щоб в світі, де люди ухилилися від Його волі, траплялися природні катастрофи. Але в своєму милосерді він приборкує їх, не дозволяючи знищити Його творіння.

Припливи

Проте найдивовижніші і найбільш великі хвилі народжуються в океані не через вітер або землетруси: їх спричиняє *Місяць*. Його гравітація (а також, меншою мірою, тяжіння Сонця) піднімає весь океан, породжуючи припливні хвилі або припливи.

Та ми ж знаємо, що припливи та відливи – це повільний підйом і настільки ж неквапливе зниження рівня води. Вони майже непомітні, якщо кілька хвилин просто спостерігати за морською поверхнею. Чому ж ми можемо говорити про них як про найбільші хвилі?

Відлив у Роскоффі, Бретань, Франція

Справа в тому, що довжина припливної хвилі складає *половину обводу Землі*. При цьому рухається *весь океан* – всі 1,3 секстильйона літрів води!

Найвищий приплив утворюється, коли Сонце, Земля та Місяць стають в один ряд – під час повні та молодика.

Якби вся Земля була вкрита водою, відбувалося б два регулярних припливи та відпливи щодня. Але реально на поширення припливних хвиль впливає складна неправильна форма берегової лінії островів і континентів, а також ефект Коріоліса та інші причини (деякі вчені вказують понад 140 факторів). Тому схема настання припливів і їх висота в різних місцях істотно відрізняється. Наприклад, на островах Нантакет і Таїті вода піднімається не більш ніж на 30 сантиметрів, а в затоці Фанді (Нью-Брансвік, Нова Шотландія, Мен) припливи досягають рекордної висоти – від 15 до 18 метрів. Поблизу деяких прибережних міст, як в Лос-Анджелесі, в добу відбувається два високих і два низьких припливи, а біля міста Мобіла (штат Алабама) буває щодня один високий і один низький приплив.

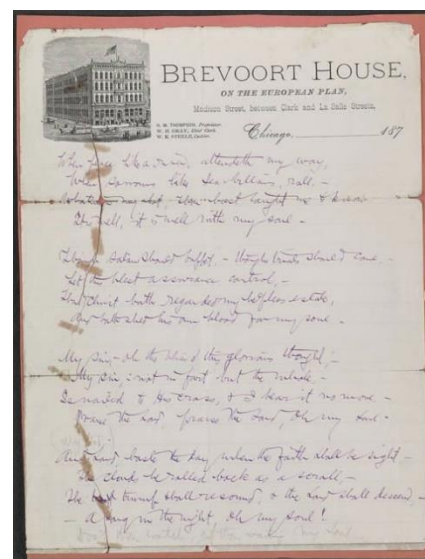
Наша Скеля, наша Твердиня в штормі

Океан прекрасний – і одночасно грізний, він вабить людину – і буває смертельно небезпечний для неї. Але в будь-якому своєму стані Світовий океан відображає велич і славу Господа Бога, який створив його.

Так, ми знаємо, що в світі, який утратив безгрішність, існують біди і смерть. Щороку води океану забирають безліч людських життів. І тільки ті люди, які вірять своєму Творцеві і Його Слову, що Він вручив нам, які знають, що ми можемо успадкувати Вічність, здатні правильно сприймати величний трагізм того, що часом відбувається в їхньому житті.

У листопаді 1873 року чотири дочки Горацио і Анни Спаффорд – Анни, Меггі, Бессі і Танетта – потонули разом з іншими пасажирами судна «S. S. Ville du Havre» посеред Атлантичного океану. Дівчата подорожували до Європи разом зі своєю матір'ю, яку було врятовано. Але ця жахлива втрата, що спала на нього, не зробила запеклим серце Горацио. Всі свої почуття він переплавив у слова церковного гімну, який зараз співають по всьому світу. Він називається «It Is Well with My Soul» («Корисно душі моїй»). Горацио говорить в ньому про свою віру у всемогутнього Бога, який може привести його дочок у вічність цілими і неушкодженими.

Оригінальний рукопис тексту «It Is Well with My Soul», написаний самим Горацио Спаффордом

*Чи мирне життя, наче тиха ріка,
Чи хвилі його сколихнуть:
Завжди наді мною Господня рука,
Дає спокій тільки Ісус.*

Бог захищає нас від гріха і вічної смерті, вкриваючи Своєю святістю. Святістю, з якою несумісне ніщо, заплямоване гріхом. І якщо ми обрали Христа своїм Капітаном у вируючому океані земного життя – *це корисно душам нашим*. Вітри мирського гордування не можуть віднести нас, якщо Господь – наш якір (Євреїв 6:19). Його Дух допоможе нам протистояти штормам гріха, що шматують людство, якщо тільки ми *не будемо відводити свого погляду від Ісуса* (Євреїв 12:2). Христос помер на хресті, а потім воскрес із мертвих, щоб стати для нас Твердиною, надійною Основою, на якій ми зможемо стояти вічно. Чи ви в це вірите?

Скарби милосердя

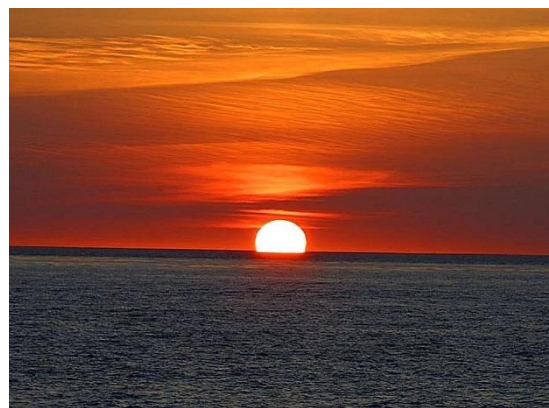
Якщо очі серця нашого відкриті (Ефесян 1:18), то Світовий океан – як і будь-яка частина творіння, велика чи маленька – може навчити нас Божої любові. Море розповість нам і про велич Господа, і про смертельну небезпеку наших гріхів. Біблія зміцнює нас: «Знов над нами Він змилюється, наші провини потопче, Ти кинеш у морську глибочінь усі наші гріхи» (Михей 7:19). Навіть якщо провинами нашими можна буде наповнити море, Боже милосердя до розкаяних грішників є більшим, ніж будь-який океан, а кров Христова здатна очистити нас від усякої нечисті (Колосян 2:13).

У 1840 році пастор Роберт Мюррей Макчейн у листі до друга написав: «У Христа для вас –

бездонні океани милосердя. Скільки б ви не пірнали, на яку глибину б не занурювалися, ви ніколи не досягнете дна цих глибин. Мільйони прекрасних перлин і дорогоцінних каменів заховані в глибині печер в океані! Це все незбагненні багатства у Христі. Шукайте їх, шукайте наполегливіше» (*Unfathomable Oceans of Grace*, letter to Miss Collier, Feb. 26, 1840).

У 1927 році людина на ім'я Меррил Данлоп розмірковував про ці істини, перетинаючи Атлантичний океан на лайнері «Левіафан». Дивлячись на безкраї простори океану, він згадував обіцянку Господа кинути у глибочінь всі наші гріхи (Михей 7:18,19). Після цього Меррил Данлоп написав пісню зі словами: «Гріхи мої змиті, я знаю! Вони поховані в глибинах морських».

*Це милість Господня, що ми не погинули,
бо не покінчилось Його милосердя...
(Плач Єремії 3:22)*

Р. ДЖ. ДЕСТРІ
Редактор
Пастор КРІС КАВА
Теологічний редактор
ТРЕЙ ТІПШ
Науковий редактор
КЕЛЛІ КАРЛСОН
КОЛІН ДЕСТРІ
Художні редактори
КОБУС ЕРАЗМУС,
МЕГГІ РИЧАРДСЕН,
ДЖОЗЕФІНА ВОЛКЕР
Коректори
РІД ЕВАНС
Друк

ОЛЕНА БУКЛЕРСЬКА
МАРИНА НОВИЦЬКА
Переклад
ЄВГЕН НОВИЦЬКИЙ
Редактор перекладу

Християнський науково-
апологетичний центр (2021)
©HIS CREATION. Creator # 72
Усі права застережені.
Для біблійних цитат використовується
переклад І. Огієнка

Світлини та ілюстрації надано:

- 1 Риби © cinoby/iStockphoto
- 2 Циклічні течії – NOAA
- 3 Гольфстрім – Library of Congress
- 3 Саргаси – Luis Miguel Bugallo Sánchez
- 4 Біоломінесценція – NOAA
- 5 Будова хвилі – NOAA
- 6 Хвиля-вбивця – NOAA
- 6 Після цунамі – USAID
- 7 Відлив – Zubro
- 7 Рукопис – Library of Congress
- 8 Захід – Jon Sullivan